

Oliver Jasanský

Hříchy nemizí.
Jen čekají, až je někdo
vynesce na světlo.

Detektivní román

Podpalubí

Podpalubí

**KNIHY OLIVERA JASANSKÉHO
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Lev a Choroš
Podpalubí

Připravujeme
Havran a královna
Zimní bandita

Oliver Jasanský
Podpalubí

MYSTERY PRESS

2026

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Oliver Jasanský, 2026

Cover © Martin Stehlík, 2026

Book Design © Kamila Severová, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-137-6 (pdf)

*Tuhle knihu věnuji svojí jedinečné a nejlepší abecedě
Anastasiji. Bez jejích „co to sakra je“
poznámek by to nešlo.*

Písek, Paluba, 1998

Od řeky se v noci táhne vlhký chlad a mlha. Tlumí zvuky, zahlazují... chyby. Přikrývají postupně celou krajinu okolo Otavy, chladné mrholení je následuje.

U *Paluby* to voní mokrým dřevem, hlínou a betonovým prachem. Lampa u šaten Spartaku bzučí a osvětluje jen kus plochy; podél živého plotu zůstává pruh tmy, inkoustově černé, sametové a zvoucí.

Severní branka zůstala pootevřená, jazýček v zámku se dá stáhnout, když víte, kam přitlačit.

Drobné mrholení hladí štěrky.

Podobný zvuk se jednoho dne stane základem pro nahrávky na YouTube, které pomáhají usnout. Teď zklidňuje pouze noční krajinu.

Zvuk deště spolkně cvaknutí klíče v zámku. Čísi postava se protáhne brankou dovnitř, shrbená, obě ruce v zápřahu jako tažní koně. Po zemi vleče černé odpadkové pytle, navršené na sobě do jednoho. I kdyby se ten vnější protrhnul, tajemství se neprovalí.

Paenza na narovnaní zad, hluboký nádech, pokračovat.

Na hřišti opodál už dávno skončil i ten nejpozdější trénink fotbalistů, na hlavní silnici duní provoz. Tady...

Nic, jen elektrické bzučení lampy a hučení od řeky, déšť.

Stínový koridor skýtá úkryt. Krok, přehmátnutí, další krok.

U zdi *Paluby* začíná šterková plocha, ráno má přijít první zálivka betonem. A tohle je podle záhadné večerní návštěvy přesně to místo, které si říká o jámu.

Čelovka vrhá úzký kužel světla, i prach se v něm na chvíli tváří jako mlha. Kov na šterku zní tupě, slabý déšť tlumí zvuky. Lopata, krumpáč, lopata. Vlhká hlína se poddává neochotně, ale poddává se.

Tělo je stroj, ruce jsou nástroj. Nezvedat hlas, šetřit dech. Tichý výdech, když se kolena opřou o chladnou zem a šterk bodá skrz kalhoty. Kovová pachuť na jazyku. Spěch, který však nesmí znamenat chybu.

Jáma je hluboká tak akorát, aby zmizely věci, které mají zmizet. Když se černý plast dotkne hlíny, ozve se tlumený zvuk jako poslední zasténání někoho, kdo se ztrácí z povrchu země a z paměti všech.

Pytel se sem sunul po centimetrech a teď váží víc než před chvílí. Jako by smrt sama měla svou váhu.

Hlína se sype zpět. Okolo pytle, klesá, vyplňuje mezery. Utěsnit. Uhladit podrážkou. Déšť po nočním kopáči zametá, ochotně smývá stopy.

Kapsa o sobě dává vědět – malý nůž, svazek klíčů, chlad kovu na stehně při každém dřepu. Vypadlý drobný nesmysl z kapsy, drobná mince, zableskne se ve světle čelovky a zmizí v dlani. Nesmí tu zůstat nic, co by ukazovalo dál než k ztřežšímu betonu.

Chvilé oddechu s dlaněmi na stehnech.

Nezůstávat déle. Tohle není místo pro ohlížení se. Je třeba jít, nechat to za sebou.

Podrážky rozprostřou hlínu, která utvořila menší hrbol, tak, aby se nedalo nic poznat, na první ani žádný další pohled. Poslední zbytek čerstvé zeminy, zjitřené, raněné, se ztratí pod štěrkem.

Stínová trasa zpátky je stejná, jen lehčí o náklad, přesto se postava hrbí, její kroky jsou těžké. U branky se jazýček v zámku znovu srovná v dokonalém tichu, jakého dosáhne jen ten, kdo ví, jak na to. Zbývá vyklouznout ven, jakoby nic.

Na parkovišti čeká studený plech karoserie, dotek prstů bez rukavic setře prach. Dveře se zavřou téměř bez hluku. Motor si dvakrát odkašle, palubka se rozsvítí mdlým světlem.

Tohle všechno musí zůstat beze svědků.

Odjezd bez ohlednutí.

Zapomenout.

Vykopávky, 2025

Na kraji výkopu pro budoucí plavecký bazén to vypadalo jako ve frontě u kasy. Všichni něco potřebovali, nikdo neměl čas a ti nejméně trpěliví se o tom hádali.

Dva uniformovaní policisté natahovali pásku se zákazem vstupu, dělníci kolem nadávali na vzniklé zpoždění a bagr u okraje jámy měl ještě stále zvednutou lžici jako vyceněný zub. Smrdělo to tu naftou, mokrým jílem a cigaretovým kouřem a zároveň vonělo ranní kávou.

Nadporučík Bohumil Charvát, pro většinu lidí Choroš, stál proti bagristovi. Nekřičel, ale ani se neusmíval. Rozložitý, zrzavý, vousy delší – v civilu, jak většinou chodil, to bylo v pořádku, v uniformě by se z toho služební směrnice osypala a možná vzplála plamenem – modrošedé oči, kterým lidé povětšinou říkali „ledové“, dokud v nich nezajiskřil humor.

Na sobě starou koženou bundu, která pamatovala víc výslechů než okresní knihovna detektivek. Hlas měl nízko položený a pevný, jako když někdo mluví k psovi, který je dost chytrý, aby pochopil pokyny, a dost tvrdohlavý, aby ještě chvíli předstíral, že nechápe.

„Pane řidiči, říkám to naposledy: uhnout, vypnout motor a zajistit,“ zopakoval asi potřetí. „Tahle jáma je teď *naše*.“

Bagrista, chlap s tváří unavenou víc životem než sicutou, držel spojku, jako by na ní závisela jeho důstojnost.

Ukrajinský přízvuk mu češtinu pokřivoval ve vzteklých vlnách: „Ja mam *termín*. Kdo mi zaplatí, když ja stojím? Ty? Ja tady práci dělám, jo?!“

„Ty, Choroš,“ ozval se tiše Lev, stojící vedle zrzka. „Já s ním promluvím.“

Lev Bohdanovyč Koval, oficiálně konzultant písecké kriminálky, neoficiálně Chorošova pravá ruka.

Seznámili se před několika měsíci v nemocnici, kde spolu mimo jiné vyřešili případ ošklivé korupce a kupčení s léky, a Choroš si se Lvem dohodl spolubydlení.

Na to, co říkalo okolí, oba pokojně kašlali.

Dva kroky dopředu, jistý krok na moderních protézách, černé vlasy rozcuchané větrem, oči tmavé a bdělé. Štíhlý, po svém křehký, ale lidi, kteří ho podcenili, udělali chybu; Lev dokázal být urputný a zakousnout se do věci jako buldok. Vzal si teď na starost ten šedý prostor mezi pravidly a realitou, ve kterém se většina konfliktů buď vyřeší, nebo naopak zbytečně vyhroťí.

„Pane řidiči,“ zavolal klidně, ukrajinsky. „Zastavte stroj, prosím.“

Žádná reakce, jen pohrdavé odfrknutí a lehké trhnutí ramenem. Lžíce bagru se nepatrně zhoupla.

Lev postoupil o další krok, aby na něj bagrista musel vidět. Uvolnil ramena, dlaně nechal volně podle těla, hlas držel nízko, klidný.

„Máme tady nález,“ řekl Lev česky i pro ty okolo. „Policie místo zajišťuje. Když teď budete pokračovat, rozjezdíte důkazy a půjde to za vámi. To nechcete.“

„Ja nic *ne rozib’ju*. *Ja pracuju*,“ zavrčel bagrista a přidal plyn, čistě pro efekt.

„*Dobroho ranku,*“ odpověděl Lev plyně. „*Spokijno, družě. Ty trochy vypyv. Čuju.* Když přijde dopravka a dají ti fouknout, zabaví ti papíry. Máš po práci, šéf tě roztrhá.“

Tomu v kabině to šklublo koutkem oka. Bagrista konečně Lva doopravdy viděl. Stejně jako Choroš, který se tvářil dost uznale a hrdě, protože tohle to pískle naučil všechno on.

„*Sluchaj, Mykolo,*“ zkusil Lev jméno, které právě zaslechl od jiného nadávajícího dělníka. „Uděláme to takhle: tady pan nadporučík ti napíše do protokolu, že práce přerušila policie kvůli nálezu. Ty máš zaplacený nástup, budeš krytý. Za hodinku si dáš čaj a cigaretu, přestaneš smrdět po vodce, a až tady budeme hotoví, tak tě zase zavolají. Všichni budou spokojení.“

„*Ja ne pju,*“ odsekl Mykola, ale už sundal nohu z plynu.

„Jasně. A já mám obě nohy,“ kývl Lev suše. „Tak co? Vypneš to, nebo chceš, aby přijeli kluci s měřákem a papírama? Oni nejsou tak hodní jako já.“

Choroš stál metr za Lvem. Beze slov, jen teď nasadil pohled, který říkal, že tohle je poslední nabídka. Policajti u pásky točil fixou v prstech, ostatní kopáči se už s tlumenými nadávkami rozcházeli.

Mykola přešel pohledem od Lvových kovových holení k pásce a zpátky. Pak položil dlaň na červené tlačítko stop. Motor umlkl.

„Dobře,“ zabručel. „*Ja posyd'žu tam.*“

Pokynul ke hromadě kovových konstrukcí stranou a stáhl se v kabině dozadu, skoro couvl na sedačce, než seskočil dolů po schůdkách. Udělal krok zpět, ještě jeden.

„*Molodec,*“ řekl Lev tiše. „Díky. Nepotřebujeme si tu zadělat na průser. Tady je to teď... policie.“

Mykola něco zamručel v rodné řeči, ale ruce už měl v kapsách a oči se vyhýbaly vykopanému místu. Couvl o další půlkrok, jako by se bál, že ho zem pohltí spolu s tím, co v ní už leží.

„Hotovo,“ otočil se Lev k Chorošovi. V tuhle chvíli se mu líbilo být takhle aktivní. Přestože Choroš vždycky říkal, že aktivní blbec je horší než třídní nepřítel. „A dejte mu někdo čaj.“

„Na mě nekoukej,“ odušil Choroš, ale usmíval se. „Řekni si Šárce. Čaj máme, pro spolupracující. Jo... a napíšu teda do protokolu *„přerušeno z rozhodnutí PČR“*. Ať má Mykola ještě zejtra z čeho žít.“

Atmosféra na staveništi se naprosto změnila. Ještě před necelou hodinou tu rachotily lžíce bagrů a nadávalo se na zpoždění dodávek. Teď tu vládlo podivné, trochu tísnivé ticho.

Páska se vinula kolem výkopu do širokého obdélníku. Vlastně skoro věrně kopírovala půdorys *Paluby*, onoho klubu, který už kdysi dávno padl za oběť plánům na nový plavecký bazén.

Píseční vyznavači hardcore a punkové muziky teď mohli truchlit dvojnásobně.

Dělníci stáli stranou, plecháčky s čajem v ruce, i kouř z cigaret odfukovali směrem od místa, kde se našla ta... hrůza.

Šum hlasů nesl informaci.

Dítě, je to tělo dítěte...

„Odeť se budou zapisovat vstupy,“ řekl Choroš, vytáhl kartonovou desku s formulářem a položil ji na kapotu policejního vozu. „Jméno, čas, důvod. Nikdo bez ochrany dovnitř – však to znáte z těch vašich orgií.“

Podporučík Šárka Novotná, krátkovlasá energická tři-
cátnice, zavrtěla hlavou, s mírně znechuceným výrazem.

„Bylo to moc?“ pozvedl Choroš obočí.

„Jenom přibrzdi,“ broukla Šárka. „Jsme tu doslova
u dětského hrobu.“

Lev se postavil k rohu výkopu.

„Šlapat jen po našich stopách,“ připomněl trochu váhavě
policistům i technikům, kteří z dodávky vyndávali kufry.
„Ať si to nerozdupeme.“

Choroš mu stiskl rameno. Malé soukromé znamení, že
si Lev vede dobře.

Kriminalistický technik, vysoký chlap s prošedivělou
bradkou, rozložil stativ a připevnil na něj foťák. Jeho ko-
legyně pokládala plastové terčíky s čísly, vedle nich bílá
měřítka a malý kompas.

Nejdřív nafotili celky, pak polocelky. A detail na čer-
nou fólii, vyvýšenou jako hrb pod vrstvou šterku, který
do jámy napadal shora. Všechno v ose, všechno dvakrát,
pro jistotu.

„Záznam vrstvení,“ ozval se technik tiše. Přinesl si šňůru
s uzly po deseti centimetrech, natáhl ji přes výkop a označil
s ní mříž. Každé políčko dostalo písmeno a číslo. „A, dva.
B, dva. B, tři. Jedeme z levého rohu. Síto připravit.“

Na skládacích kozách rozložili rám s jemnou mřížkou.
Dvě lopatky. Dva papírové sáčky s čísly. Kamínek za kamín-
kem, hrst po hrsti. Nikde skoro žádný hmyz, jen tvrdá, vlhká
hlína, která držela pohromadě asi jako chléb z předešlého dne.

Dodávka s nápisem Zdravotnická záchranná služba přijela
bez majáku.

MUDr. Zdeněk Krpata, šedesátník s ironií vepsanou v obličejí, vystoupil s termohrnkem v ruce, plášť přes bundu, na nose brýle s oprýskanými obroučkami. Mávl krátce na Choroše, převzal si rukavice a návleky.

„Nechte mi to, jak to je,“ řekl technikovi a ten kývl.

Krpata poklekl na podložku. Jen se díval, s ničím nemaniuloval, aspoň zatím.

„Smrt je jistá,“ pronesl po chvilce formálně, znělo to jako bouchnutí razítka. „Potvrzeno. Víc až po CT. Balíme tak, jak jsme se dohodli.“

Nikdo se na jeho prohlášení neodvážil říct *no shit, Sherlock*. Jak už podotkla Šárka, tohle byl nejspíš dětský hrob. Mělký a strašidelný.

Krpata ukázal na pásky omotané kolem okraje pytle.

„Tyhle půjdou jako první do papíru. Jáma se čistí po vrstvách, žádný igelity, nepotřebuju zapařený důkazy. A ať mi nikdo nesahá na tu lepicí stranu rukavicí, kterou předtím nabral hlínu, nebo schytá lepáka.“

„Slyšeli jste slovo Páně,“ zamručel Choroš a mrkl na techniky. Vesměs přikývli nebo aspoň souhlasně zamručeli. Jeden z nich vytáhl z kufru laminované podložky.

Páska se pomalu oddělovala od plastu a lepila na čistý acetát.

Fotka, měřítko, číslo.

Sáček, nálepka, podpis, čas.

Další páska, další fotka.

Lev zatím přecházel po vnějším okraji výkopu.

„My budeme potřebovat jmenný seznam,“ oznámil stavbyvedoucímu, který nervózně lovil z kapsy sešit. „Kdo tu byl včera. Kdo dneska. Kdo má přístup po nocích.“

Nevypadalo to jako tělo, které pohřbili včera, ale dokud nebudou mít časový rámec, musí počítat se vším, to si Lev uvědomoval, aniž mu to musel někdo říkat.

Převzal list, přešel jej očima.

„Tenhle si říká Mykola? Jo? Dávejte mi, prosím, dohromady adresy, telefony. Ať je pak nemusíme lovit po hospodách.“

„Já... dneska jsem měl plánovat čerpadlo na poledne,“ mrmal stavbyvedoucí. „Máme nějaký plány, to je třeba plnit, jinak to tu všechno zmrzne –“

„Ještě je sakra *léto*,“ odsekl bez úsměvu Choroš. „A my tady nebudeme... no, dávám kriminálce den, maximálně dva!“

Technik u výkopu přešel laserem přes mřížku a pípnutí zapisovače vytvořilo kraťounký souzvuk s volnoběhem policejního auta.

„A2. Štěrka, hlína, kus starý fólie.“

Lžice nabrala hlinu a ta se přes síto začala sypat jako suchý déšť.

Krpata se sklonil nad černým pytlím a jemně podložil okraj molitanem.

„Ještě fotku těch pytlů z boku. A pak to podhrábnout, podložit a zvednout jako celek. Žádný vyklápění. Jestli je tam něco důležitýho, zůstane to tak, jak to bylo.“

„Rozumím,“ utrousil technik.

Přichytil popruhy, utáhl je, zafixoval. Dva muži zvedli náklad na nosítka tak, aby se plast neroztrhl, vypadal poměrně zteřelý, křehký.

„Lvíče,“ zavolal Choroš, aniž by se otočil. „Jdi dát řeč s těma, co kouřili u výkopu. Kdo sem chodí mimo směnu.“

Ať si každéj napíše, jaký dneska měl boty. Ať to máme po kupě, než se nám rozprchnou do hospod a náleven.“

„Jasná věc,“ kývl Lev a šel.

Mladý kopáč před ním spěšně schoval cigaretu za zády. „To je v pohodě,“ mávl rukou Lev. „Jen mi řekni, jestli tu po nocích chodíte hlídat. Třeba jeden z vás.“

Kluk se ohlédl na stavbyvedoucího a pak zpátky na Lva. Už se o něm vědělo, že je taky Ukrajinec, navíc tmavý a bez nohou.

„Občas tady přespává bratránek,“ řekl ukrajinsky, nena-máhal se mluvit česky. „U míchačky. Šéf o tom ví.“

„Píšu si,“ kývl Lev. „A boty, ve kterých jste dneska šli do výkopu, nikam neschovávejte. Vezmeme je na porovnání.“

K uličce mezitím dojel další policejní vůz. Z kufru technici vytáhli velký plastový box s červeným víkem.

„Na sklo,“ oznámil technik. *Nedotýkat se holou rukou* zůstávalo vryté v každém jeho gestu.

Na dně výkopu se mezi hlinou a šterkem zavlhl pruh plastu, jako by dýchal.

Krpata gestem naznačil, že jemu to stačí. „Dál až na sále,“ oznámil. „Tady už jen to, co musíme.“

„Kolik času chceš, Rudo?“ zeptal se Choroš technika.

„Půl hodiny na dokumentaci a podložení, deset minut na balení. Odvoz hned,“ odpověděl tázaný, aniž by zvedl hlavu.

„Tak jo. Páska tu zůstává přes noc. Hlídka taky,“ rozhodl Choroš. Otočil se na jednoho z uniformovaných. „Čtyři oči tady, dvě u branky, střídání po dvou hodinách. A vy,“ kývl k dělníkům, „dneska už máte padla. Pošlete lidi domů. Zjutra se uvidí.“

Reptání a protesty nezněly nijak zvlášť dlouho a nijak zvlášť výrazně.

Lev je už mezitím stihl skoro všechny zapsat, takže se teď začali zkrátka rozcházet.

Nosítka také zmizela. Ale v sanitním voze.

Nikdo v tu chvíli nemluvil, Lev s Chorošem si kus stranou od výkopu zapálili.

Dveře sanitky se zavřely, cvakla západka.

Lev zahlédl v odrazu zadního okna vlastní tvář, jaksi bez výrazu a bledou.

Krpata si zastrčil pero do náprsní kapsy. „Papíry mi pošlete kurýrem,“ řekl jen. „Až to ze sebe trochu smyju, budu na sále. Ať to nezdržujeme.“

„Budeme u tebe, hned zejtra,“ přisvědčil Choroš. „Až se Lvem zmákneme první vlnu papírování.“

Neznělo to jako příjemná vyhlídka na zbytek dne, ale Lev už dávno věděl, že papíry jsou něco jako smrt a daně, nikdo před nimi neuteče.

Technik zatím vyndal z foťáku kartu a podal ji mladší kolegyni.

„Záloha, hned. Dvakrát.“ Kývl na mřížku. „A z A3 vezmeme ještě kilogram půdy. Srovnávací.“

Vítr se opřel do pásy, ta pleskla o kolík a rozvlnila se jako prapor. Hlasy dělníků se stáhly do šepotu. Staveniště se vracelo k oné zvláštní verzi ticha, ve které člověk slyší vlastní svědomí a jinak nic.

Nic...

Jenom to, co prve leželo pod zemí. To také zůstalo tiché, zabalené, zajištěné, označené číslem a časem.

Teprve teď to všechno opravdu začínalo.

CiviLev a Krpál

Žena v modrých šatech.

Sirény.

„Buď laska! Tikaj!“

Ta žena se zdá být hluchá, Lev na ni volá, křičí, že musejí utéct, musejí do krytu.

„My povynni do ukrytja!“

Ale je pozdě. Příliš pozdě. Strašlivé rány, se kterými se svět rozpadá na kusy betonu, tvárnice a dusivého prachu.

On už nemůže jít varovat vůbec nikoho.

Všechno zakrývá silný černý igelit...

Probudil se s výkřikem, který se mu ani nestihl pořádně dostat z hrdla. Dusil ho jako nechutný knedlík z děsu a úzkosti.

Svaly stažené, dech přerývaný, ruce hledaly oporu tam, kde nic nebylo.

„Hej, Lvíče.“

Hlas přišel dřív než dotek.

Choroš seděl na jeho straně postele. Lev zůstával schoulený do klubíčka, tričko na spaní přilepené potem na kůži.

„Je to pryč,“ řekl Choroš. „Jseš tady, jseš tu se mnou.“

Lev se nadechoval po krátkých dávkách. Obrazy mu ještě vířily v hlavě – beton, bolest, výbuchy, modré šaty a černý igelit, ale už ztrácely tvar.

„Ja...“ začal a zasekl se.

„Nemusíš,“ řekl Choroš. „Nemusíš o tom mluvit, prostě *zlá* noc.“

Natáhl se k němu. S jistotou někoho, kdo ví, že teď se nepřemýšlí, teď to chce dotek.

Lev se přisunul blíž, automaticky. Jeho hlava klesla Chorošovi na hrud', prsty se mu zaklesly do trička.

Choroš ho objal, pevně.

„Co že se to vrátilo právě teď?“ zeptal se po chvíli.

„Nevím,“ zalhal Lev.

Ten černý igelit, který vyrýpl bagr na staveništi, černé pytle na mrtvoly. Bylo mu to jasné.

Choroš se však už dál neptal.

Tahle *zlá* noc byla zažehnaná dotykem, polibkem a další blízkostí, a jestli přijde další, zvládnou ji také...

Probudil se dřív, než zazvonil budík. Lev poznal, že je ráno, přes zatažené závěsy. Ani ne podle toho, že by byl odpočatý. Spíš naopak, po téhle noci se tělo prostě jen rozhodlo, že ležet dál nemá smysl.

Zůstal chvíli bez hnutí, oči otevřené do šera pokoje, poslouchal zvuky města, které se teprve probouzelo.

Choroš spal.

Zjistil to podle jeho dechu. Pomalý, těžký, pravidelný. Lev si uvědomil, že mu ten zvuk celou noc vlastně hlídal záda.

Opatrně se pohnul, jako by měl strach, že když se hne špatně, vrátí se to, spadne zpět do *zlé* noci. Nebál se tolik obrazů, spíš toho pocitu těsně předtím.

Tlaku, který postrádal tvar.

Nic se nestalo.

Přitáhl si protézy, posadil se na kraj postele a chvíli jen seděl. Ruce měl položené na stehnech, prsty lehce roztažené, jako by se kontroloval, že jsou pořád tam, kde mají být.

Z kuchyně slyšel lednici. Tiché bzučení. Normální zvuk. Normální ráno.

Uvážlivě si začal navlékat protézy, pomalu, každou přezku kontroloval, než měl konečně hotovo.

Vstal.

V kuchyni si nalil vodu, sklenice lehce cinkla o dřez. Napil se, jednou, podruhé.

„Kafe?“ ozvalo se za ním.

Lekl se. Jen minimálně. Tak akorát, aby ho to nasralo.

„Jo,“ odpověděl, aniž by se otočil. „Jestli už budeš vařit.“

Choroš stál ve dveřích, rozcuchaný, v tričku, které pama-
tovalo lepší časy. V ruce cigareta, nezapálená. Hleděl na Lva
způsobem, který nesoudil, spíš diagnostikoval, odhadoval,
jak moc je ještě nutná zvýšená podpora a pomoc.

„Spal jsi nakonec?“ zeptal se.

Lev se otočil, opřel se zády o linku.

„Dost.“

Byla to pravda. Jenom ne úplná.

Choroš si zapálil. Vytáhl z horní skříňky hrnek a posta-
vil ho na linku před konvici, z mlýnku vyndal zásobník na
namleté kafe a nasypal dvě lžičky vrchovatě.

„Vypadáš, že jo,“ řekl neutrálně.

Lev si všiml, že neřekl *blbě*. To ocenil.

„Co máme dneska?“ zeptal se.

„Dopoledne papíry,“ odpověděl Choroš. „Dopoledne
pítevna, mezitím indická. Rutina.“

Lev přikývl. Na rutině nebylo nic špatného, on ji teď rozhodně potřeboval.

Choroš mu posunul hrnek. Kafe bylo silné, hořké, přesně takové, jaké Lev potřeboval. Bez cukru, bez zbytečných keců okolo.

„Díky,“ řekl.

„Jo.“

Chvíli stáli mlčky. Každý na svém konci kuchyně. Dva lidi, co se ještě trochu učí sdílet prostor bez toho, aby si ho museli vzájemně vymezovat.

„Jestli chceš,“ ozval se Choroš po chvíli, když už bylo slyšet jen tiché hučení budovy a občasně šoupnutí židle na linoleu, „můžeme to dopoledne vzít pomalejc.“

Lev zvedl hlavu od hrnku. Vzduch ještě voněl kávou a kouřem.

„Proč?“ zeptal se.

Choroš pokrčil rameny, jako by to byla ta nejméně dramatická věc na světě: „Protože můžeme.“

Lev si ho chvíli měřil. V tom pohledu nebyla podezřavost, spíš rychlé přepočítávání, jestli je to nabídka, nebo jenom věta, která má vyplnit ticho. Nakonec se pousmál. Krátce, skoro to nešlo zachytit.

„Ne,“ řekl. „Jedeme... prostě naším tempem.“

„Jak chceš,“ broukl Choroš. A tentokrát to nezaznělo jako „tak si trp“, ale jako uznání. Respekt v jeho podání nevypadal jako velké gesto, spíš jen jako souhlas.

Lev dopil kafe. Vychladlo rychle, jako všechno v těchto dnech. Odložil špinavý hrnek do malého dřezu, kde už čekaly další dva, a na moment se zastavil, jako by si jen srovnával dech.

„Jdem,“ řekl nakonec.

Choroš típl cigaretu, natáhl bundu, automaticky zkontroloval kapsy, jestli má klíče, mobil, zapalovač, a pak otevřel dveře.

„Jo,“ kývl. „Jdem papírovat.“

Indická restaurace voněla charakteristickým teplem z kuchyně a kořením, jako by někdo přes noc vyložil na topení kari a koriandr, smíchané se skořicí. Okna se rosila, venku přšelo a na letní poměry vládl dost chlad. Mokrý chodník si pamatoval i stopy, ze kterých se už nikdo nenamáhal číst.

Uvnitř u stolů cinkaly lžice o talíře, z kuchyně se zablesklo plamenem a krátké *dobrou chut'*s přízvukem od číšníka dopadlo na stůl stejně tiše jako účtenka.

Lev s Chorošem se posadili do svého rohu, odkud bylo vidět na dveře i na kuchyň. Choroš si odložil bundu na opěradlo, Lev si pověsil svoji teplou košilobundu na věšák.

Polední menu měli i formou rautu – dle Choroše *žrautu* – ale oni si objednávali zvlášť, třebaže to tak bylo dražší, protože jejich oblíbená jídla se v rautu neobjevovala.

Číšník položil na stůl *naan* a dvě sklenice – jednu s koalou, místní verzí kolového nápoje, další prázdnou a lahev s pivem k tomu. Ti dva už tu byli štamgasti.

„Líbí se mi, když ke mně pivo přijde samo,“ pousmál se Choroš, než stihl Lev otevřít ústa. „A hele, Lvíče, dneska jíme jako civilové. Žádný zatracený pytle, žádný pásky, žádněj Krpál... žádný špekulování.“

Lev kývl. „Jasně. Tak... *civil*.“

Jídlo si objednali rychle, věděli, co budou chtít: *chicken vindaloo* pro Choroše, *palak paneer* pro Lva, rýže, *naan*, mangové *lassi*.

V mezičase Lev klouzal prstem po oroseném skle. Po jeho prstu zůstala čistá stopa, temná od koaly uvnitř sklenice.

„Jak ti seděj ty nový návleky?“ zeptal se Choroš po chvíli. Kupodivu to vůbec neznělo, jako by se do civilního tématu nutil. „Tlačej?“

„U pahýlů dobrý,“ odpověděl Lev po krátkém zaváhání. „Nahore mi to drobet dře. Tereza... no, *likarka-fizioterapevt*, ona říká, že ja si zvyknu. Tereza... říká hodně věcí.“

„Ty taky,“ utrousil Choroš, ale ne kousavě, kouzl si raději do tenké placky, *naan* křupl.

Chvíli jedli jen *naan* se zelenou, pálivou omáčkou a mlčeli. V hlasech od vedlejšího stolu se míchala čeština s angličtinou, někdo opodál se smál do telefonu.

„My měli bychom koupit novej... *elektročajnyk*,“ nadhodil Lev. „Ten starej smrdí *humuju* – po gumě.“

„Však to povídám, taky říkáš hodně věcí! A myslíš rychlovarku? Přivezu od táty,“ prohlásil Choroš. „Má jich... no, tak půl sklepa. Víceméně všechny funkční. Nejspíš si myslí, že až jednou přijde konec civilizace, tak bude vařit vodu na kafe ve dvaceti konvicích najednou, dokud půjde elektřina.“

„U tebe v rodině muselo být veselo, Choroš.“

„Bylo. Někdy.“

Přinesli jim jídlo. *Vindaloo*, horké a rudé, špenát zelený a *paneer* měkký a bílý, kousky papriky a cibule. Pára voněla po kmínu, česneku, chilli. Choroš se hned pustil do jídla, jako člověk, který si to sakra zasloužil.

Lev opatrně nabral omáčku kouskem placky *naan*.

„Není to moc ostrý?“ zeptal se zvědavě Choroše, když tak pozoroval, jak jeho vysoké čelo rudne a rosí se.

„Je to akorát,“ zahučel vousáč. „Všechno, co stojí za to, musí trochu pálit.“

„I civilní rozhovor?“ zeptal se Lev s úsměvem, který se na jeho tváři dlouho neudržel.

„Jo, i ten,“ pokývl Choroš. Nabral si další sousto. „Co tvoje weby? Máš dalšího klienta?“

„Mám, nějaký chlap tady z Písku, on chce stránky pro autodílnu. Slíbil, že mi dá slevu pro... výměnu oleje.“

„Ty ale nemáš auto.“

„To on neví, tak vyměníme *tvůj* olej.“ Lev si ulomil kousek *naanu*. „A, no... volala máma.“

Choroš zvedl oči od talíře.

„Ptala se, jestli ja jsem si našel nějaký přátele,“ řekl Lev, rýpal se přitom ve špenátu, naháněl kousky *paneeru*. „Řekl jsem, že jo. Že jsem v práci a mám kamarády a že ja přece u tebe bydlím. A že... že jsem v pohodě.“

„To jsi,“ potvrdil Choroš.

„Něrekl jsem jí ale, že jsem s tebou... víc než přítel, víš? Ona neví ani, že jsem...“ Lev pohnul rukou a nedořekl. „Můj táta by vybuchnul. Máma by rozuměla, ale až moc. A pak by mě chtěla napravovat. Nebo zachraňovat. Což je vtipný, protože...“

„Nepotřebuješ to řešit teď hned, Lvíče,“ přerušil ho Choroš tiše. „Jez. Jídlo ti vychladne rychlejš než problémy.“

Lev se zasmál, ale šlo o takový mírně hořký smích. Nabral *paneer*, přichytil ho plackou, pozoroval, jak z něj odkapává špenátová omáčka.

„Říkal jsi, že teď žádný případ.“

„Nemluv, když jíš,“ zabručel Choroš, tak trochu roztržitě. Pak nabral další sousto *vindaloo* a srazil si pálivost rýží.
„A už vůbec ne o případu.“

„Dobře.“ Lev si přitáhl mangové *lassi* a napil se.

Objevil se číšník, přišel se zeptat, jestli je u nich všechno v pořádku. Bylo, stačilo jen donést Chorošovi ještě jedno pivo.

Lev měl chuť protestovat, protože je čekal doktor Krpata. Námitky ale spolkl. Věděl, že Choroš je schopný úplně v pohodě fungovat i po lahvi pálenky.

„Víš,“ ozval se najednou Choroš a položil vidličku. „O tom tvým tátovi... a no, o mámě. Nesnaž se to všechno řešit sám, jako by to byl další případ, kterej zvládneš rozklíčovat přes noc, sakra. Protože to tak není.“

„To zní, jako bys mě znal,“ pousmál se mdlé Lev.

„Mám tě přečtenýho.“ Choroš se opřel v židli, hlavu trochu na stranu. „A protože jseš můj...,“ zadrhl se, jak hledal slovo, které na veřejnosti nebude vypadat jako deklarace, „*přítel*, tak se to netýká jen tebe. Týká se to i mě.“

Lev přejel palcem po kraji talíře, kde zůstala trocha omáčky. „Nechci, aby tě to semlelo, nebo tvoje blízký,“ řekl tiše. „Nechci, aby tě někdo... zpochybňoval. Jakože ty si mě vydržuješ, no, tak.“

„Lvíče, mě to nesemele a moje blízký už vůbec ne,“ namítl Choroš a jeho hlas se na vteřinu ztišil tak, že skoro nebyl slyšet přes ventilátor v kuchyni. „Máma je pryč. Táta je... tvrdohlavej. Ale není hloupej. A ví, kdo jsem a co jsem. Je s tím v pohodě.“

Lev se nadechl, pak vydechl, získával čas. „Co teda... co dál?“

Choroš se natáhl přes stůl a dotkl se hřbetu Lvovy ruky, tak letmo a krátce, že by si toho nikdo nemusel všimnout.

„Seznámím tě s tátou. Brzo. Dáme kafe, probereme počasí a rybník na chatě, necháme ho vyprávět o tom, jak se mu podařilo opravit sekačku z roku devadesát tři. A pak mu řeknu, že jsi člověk, se kterým žiju. Hotovo.“

Lev se koutkem úst usmál, ale v očích měl stále obavy.

„A když bude našťvaný, že –“

„Tak mu řeknu, že to je *jeho* problém. A že tě mám rád,“ prohlásil Choroš, pro tuto chvíli zase odhodil skořápku sarkasmu a mluvil upřímně.

Chvíli bylo ticho.

Lev nakrojil kousek *paneeru*, jako by v něm hledal odpověď. Pak zvedl pohled k Chorošovi. Jeho oči byly tmavé a klidné.

„Dobře,“ řekl prostě.

„A pokud budeš chtít,“ dodal Choroš, a i když se snažil udržet tón neutrální, sklouzlo mu to do měkkého, „tak s tvou mámou to jednou zkusíme taky. Možná i s tátou. Až budeš připravenej, jasný? Do té doby... není to závod, Lvíče.“

„Není,“ přikývl Lev. „Ale mně někdy to tak přijde, víš?“

„Všechno dneska zní jako závod,“ zabručel Choroš a vrátil se k jídlu. „Hod' po mně ještě *naan*, nebo tu umřu hladu a budeš to vyšetřovat sám.“

„*Oj, svíte mij, ne zhasaj meni tut!*“ zabědoval Lev teatrálně, ale natáhl se pro chléb a podal ho vousáči. „To bys nakonec udělal špatnou reklamu tady jídlu.“

Když dopili, venku jako by se zešeřilo, přitom se jen stáhly mraky. Číšník před ně položil účtenku, Choroš ji vzal a Lev si zatím hrál s mincí, kterou nakonec nechal ležet na stole.

„Pořád jsme civil- *civillové*?“ zeptal se, když vyšli ven a nezvyklý chlad a vlhkost vzduchu po dešti se do nich pustily i tady, v podchodu.

„*Civilev* a... *civilchoroš*,“ potvrdil Choroš. V očích mu hořely zbytky červené omáčky a něčeho, co nepálí, a přitom hřeje dlouho a mocně. „A za hodinku práce. Potom můj táta. V tomhle pořadí.“

Auto, tmavomodrá Octavia Combi, vonělo uvnitř po kardamomu a po houbách, trochu tu byl cítit i mokrý pes, ale to jen ze zadních sedaček. To ty houby si uzurpovaly větší část čichových buněk. Poněvadž Choroš byl, jak rád a často prohlašoval, především houbař.

Lev se posadil na místo spolujezdce, kde si mohl pohodlně vyložit protězy, a olízl si rty. Dostal ochutnat jen jednu lžici Chorošova *vindaloo* a ještě teď to cítil.

„*Civiloši*, fajn, fajn,“ broukl Choroš, když se rozjeli, aniž by spustil oči z cesty. „Ještě pět minut, tak si to užijej.“

„*Civil-hoši* do první dezinfekce,“ odtušil Lev. A zatetelil se pýchou, že taky dokázal vytvořit český novotvar.

„No, ty jseš *civil-hoch* imrvére, technicky vzato,“ utřel ho Choroš bez známky uznání. Občas se projevoval tak trochu jako totální pařez. „A dezinfekci má Krpál novou. Smrdí jako chlast a rozvod.“

„Krpál? Tak vy mu říkáte?“ ujistil se Lev, třebaže on tak doktorovi rozhodně říkat nehodlal. „Chlast a rozvod... to ty bys mu neřekl nahlas.“

„Řekl,“ pokrčil rameny Choroš. Lev mu to věřil. „Nanejvejš by se smál. A pak by mi dal podržet sklenici s něčím, o čem člověk kurva nechce vědět, co to je...“

Na kruháči u Čapkovy odbočili k nemocnici. Neprošli vratnicí; Choroš stočil auto k parkovacímu prostoru u plotu s tím, že zbytek dojdou pěšky.

Za plotem se areál skládal ze šedých pavilonů pospojovaných prosklenými krčky. Pod markýzou u hlavního vstupu kapala slabě voda ze střechy, někde dál u rampy stála dvojice sanitek na volnoběh a hučela do vlhkého, pozdně letního odpoledne.

„Podle velikosti, co hlásil technik, to bude dítě,“ řekl Lev tiše spíš do palubní desky než k Chorošovi. Mohl teď myslet na jejich první setkání, právě tady, v nemocnici, ale... ne, nemohl.

„Nebo drobněj dospělej s mizernou stravou, případně zatracenej *žokej*,“ zabručel Choroš automaticky, pak přidal: „Jo. Taky si myslím, že je to dítě.“

Chvilí bylo slyšet jen cvakání blinkru a tiché kvíknutí volantu pod dlaní. Choroš zaparkoval mírně šikmo.

„Hele,“ řekl po krátké pauze, zatímco vypnul motor, „nebudem si hrát na cynický hrdiny. Když to bude moc zlý, tak Krpála zastavíme, a nejdřív zkouknem jen papíry, až pak realitu. On se neurazí.“

„Jsem v pohodě,“ odvětil Lev. Zkusil to bez ironie. „Když bude zle, ja... nebudu mluvit a budu dýchat.“

„Dejchat doporučuju, i když zle nebude,“ uchechtl se Choroš. Natahl se, jako by chtěl někam dosáhnout, a zastavil se v půli cesty. „A dneska žádněj patos...“

„To byl *paneer*, ne patos,“ řekl Lev s vážným výrazem. „A tady nas čeká Krpata. Taky bez patosu.“

„To si pískni, pro toho je to sprostý slovo,“ zavrčel Choroš s tím svým polovičním úsměvem. Otevřel dveře. „Jdeme.“

Venku je přivítal odér nemocnice: teplý vzduch s příchutí dezinfekce a lidské únavy, bolesti, strachu... a to ještě neprošli vrátnicí přímo do areálu.

Ve vrátnici seděla strážkyně nemocnice s červenou gumičkou ve vlasech a tvářila se, že pro dnešek už nemá kapacitu cokoli řešit.

„Patologie,“ řekl Choroš a ukázal služební průkaz. „MUDr. Krpata nás čeká.“

„Pavilon S. Stejná budova má laboratorní část i pitevní trakt,“ odříkala bez zájmu. „Na konci vlevo, zvonek.“

Teprve pak k nim zvedla oči a zaostřila na Choroše.

„Ale vy víte, kam jít, přece,“ dodala skoro až otráveně.

Všichni tu Choroše a Lva zdaleka neznali, ale velká část personálu ano. Ne každý je měl v oblibě, přestože udělali správnou věc, tehdy zjara...

Na chodbě patologie vládlo ticho, ve kterém se člověk neodvažoval ani nahlas dýchat.

Bílé stěny s mírně popraskaným nátěrem, dvě plastové židle, v koutě vozík s nerezovými miskami a svazky vatových tamponů.

Lev držel tempo; protézy měly dneska dobrý den, netlačily, nedřely. Rozhlédl se. Žádná okna, jen tahle chodba, která by se mohla klidně nacházet v podzemí.

„Až tohle skončí,“ řekl Choroš nenuceně, „tak si dovezeme novou konvici. Od táty. No a vyjepem z tý naší starý

vodní kámen a použijeme ho pro expozici... hm. Chorošovy psychologie. Že někdy to nahromaděný svinstvo umí zabít.“

„To je tvůj morbidní humor, nebo domácí metafora?“

„Obojí,“ ušklíbl se vousáč. „Zvládám tenhle *multitasking*.“

Zvonek u dveří s cedulkou *ODDĚLENÍ PATOLOGIE – VSTUP JEN S POVOLENÍM* zadrnčel, jako by měl na věc vlastní názor.

Trvalo to jen pár desítek vteřin, než se v zaskleném průhledu objevil Krpata: plášť přes svetr, brýle posunutě nízko na nose, v ruce termohrnek.

„Choroš a jeho věrný panoš,“ konstatoval místo pozdravu. „Tak pojdte. Než mi to vystydne.“

Lev mírně pozvedl obočí. Na význam slova panoš se však nezeptal, třebaže mu zatrnulo, jednak ze strachu, že Krpata odhalil jejich vztah, jednak z ještě většího strachu, že se opravdu nehodí, aby ho Choroš všude tahal s sebou.

„Zavolejte stráže, zbláznilo se páže,“ zmátl ho následně Choroš ještě víc.

Sledoval však, jak vousáč Krpatu následuje, a zvolna se uklidňoval. Kdyby tu nastávala trapná situace, nechoval by se přece Choroš tak nenuceně.

Pach dezinfekce na ně padl jako starý těžký kabát a jako menší připomínka, že za dveřmi začíná práce.

MUDr. Zdeněk Krpata vyhlížel, jako by si plášť přes šedý svetr oblékal až ve výtahu, rukávy měl o centimetr kratší, než by se slušelo a patřilo. Vlasy prořídlé, strniště dva dny staré, na nose brýle s oprýskanými obroučkami, v ruce

termohrnek, který se tvářil jako jeho věrný kamarád. Vůně po lihu a kávě ho o půl kroku předcházela. Ještě jednou na ně pokývl.

„Tady,“ ukázal do malé konzultační místnosti vedle sálu. Stůl, dvě židle, světlo, které je jen do počtu, a monitor s otevřeným zobrazením z post-mortem CT. Tedy virtuální pitva, jak si to pro sebe pojmenoval Lev.

Spořičem obrazovky byla rotující lebka v pseudo3D, zuby jako drobné pečetě. Vedle ležela transportní krabice se štítkem:

Spisová značka: KR-2025/087

Evidenční č. krabice: EB-00176

Obsah: Stopy po sušení – vysušeno 06. 08. 2025

Předal / převzal: nstržm. Maryška / MUDr. Krpata,

06. 08. 2025 09:40

*Pečeť: bezpečnostní pečetní páska (VOID); podpisy
a datum přes pečeť*

Řetězec předávání (CoC) č.: 00431

*Poznámka: zaevidovat v LIS/LIMS a ve spisové
evidenci; PMCT snímky uloženy v PACS (odkaz
ve spisu)*

Na stole ležely v deskách formuláře *Předávací protokol důkazního materiálu a Protokol o manipulaci se stopami / řetězec předávání (CoC)*.

Lev si sedl, znovu pomyslel na to, jestli už ho Choroš s sebou netáhá prostě jen ze zvyku a pro štěstí. Vousáč zůstal stát, opřený bokem o hranu stolu. Krpata odložil hrnek s kávou na podložku, nadechl se a spustil tónem, který nepřipouštěl moc otázek, třebaže by snad měl. Ale... nejspíš tu byl dobrý důvod, proč Krpata nikdy neučil.

„Tělo je chlapec, deset až dvanáct let. Kostní věk odpovídá, dlouhé kosti štíhlé, odhad výšky sto čtyřicet až sto čtyřicet pět. PMCT ukazuje první stálé moláry prořezané, druhé ne; dolní špičáky venku, premoláry na cestě. Orto-doncie žádná, skus mírně otevřený. Vpravo dole na M1 starý amalgám, vlevo nahoře na řezáku hypoplazie skloviny, to je hezký identifikační znak. V kartě zubního lékaře by se to mělo promítnout.“

Lev spolkl otázku, jestli to tedy neznamená skoro okamžitou identifikaci, vždyť v těch kriminálkách, které sledoval, podle zubů mrtvolu vždycky hned identifikovali, a nejspíš i její oblíbenou barvu. Zaživa, samozřejmě.

Krpata ale už klikl na další snímek, přiblížil křivku čelistí. „Zuby máme nafocené, přeměřené. K tomu jedna starší zahojená fraktura distálního radia na pravé ruce, typická pro pád, řekněme z kola. Oděvní zbytky minimální, ale z trička nám zůstal kus potisku, písmeno ‚M‘ a kousek červené čáry. Forenzní to složí. Identifikace pravděpodobná do pár dní, ale –“

Založil si ruce do kapes pláště, jako by je nechtěl rozptylovat žádnými gesty.

„Pro úplnost: příčina smrti byla s největší pravděpodobností mechanická obstrukční asfyxie, čili fixace páskou přes nos a ústa. Tohle teď ale nechme.“

Potrásl hlavou, zatímco Choroš na něj hleděl zamračeně a Lev mírně vykuleně.

„K té identitě. Předběžně odhaduju, že tam mrtvý ležel od konce devadesátek. Ty znaky v předních zubech a v tom amalgámu můžou vyjít dosti slibně, jsou velmi individuální, stačí je najít v archivu.“

„Počkej,“ zvedl dlaň Choroš, aniž by zvedal i hlas. „Devadesátej osmej, ztracený dítě, velký pátrání. To byl Martínek Dolejš. Pamatuju si to, páč byl stejně starej jako já.“

Krpata se přestal dívat na monitor a přenesl pohled na Choroše. V koutku oka mu sebou cukla svalová vlákna, sotva patrně.

„To jméno jsem slyšel,“ řekl pomalu. „Je v seznamu dlouho nezvěstných. Sedí ročník. Sedí věk.“

Lev ucítil, jak se mu svaly na zátylku stáhly, jako by někdo zatáhl za pomyslné tenké lanko vedoucí od páteře k temeni. V hlavě se mu promítl obraz; jen ten obraz a neurčitá chuť letního vzduchu, horký den, prach na cestě, kluk na kole, který mizí za rohem.

„Formálně to potvrdím, až budu mít papír od stomatologa a DNA,“ dodal Krpata tišeji. Pak si zase posunul brýle na nose a zadíval se na Choroše. „Ale jestli sis to spojil ty, asi nebudeš sám. Devadesátky tu prožila půlka města.“

Až tedy na mě, pomyslel si Lev.

„Jo, město si to pamatuje,“ řekl Choroš. Ne nějak tvrdě, spíš jen konstatování. Odsunul se od hrany stolu. Pohlédl na Lva a ten přikývl, zapnul si v hlavě vnitřní diktafon, už zase.

„Ještě nám to jednou shrň, prosím tě,“ pobídl vousáč Krpatu.

Měli to v papírech, měli to i digitálně, ale pokaždé přinášelo zvláštní význam slyšet to nahlas, a Lev si to tak mnohem lépe pamatoval. Výzkumy tady nehovořily tak jasně, jako když přišlo na rozdíl ve vnímání psaného ručně a digitálního, ale nakláněly se mírně k výhodě mluveného slova plus obrazu.

Zamrkal, málem se nechal unést. Zaměřil pozornost zpátky na Krpatu.

„Tělo v igelitovém obalu,“ začal patolog mírně otráveným tónem, sypal to ze sebe však dost svízně, „vysoká míra rozkladu, ale díky mikroklimatu a uzavřenému prostoru docházelo spíš k mumifikaci než k úplné skeletizaci. Věk kolem jedenácti let, pohlaví mužské, antropologicky potvrzeno.“

Nádech, pohled na Lva s Chorošem, jestli poslouchají. A pokračování: „Zjevné známky svázání horních končetin za zády, fixace izolační páskou. Lepidlo zanechalo zbytky na zápěstích a vlasové části hlavy.

Nosní a ústní dutina byly překryté a utěsněné lepicí páskou, takže primární příčina smrti je mechanická asfyxie v důsledku uzávěru dýchacích cest. Sekundárně by přicházela v úvahu i hypoxie z polohy těla. Měl výrazně předsunutou hlavu, stlačený hrudník. Na žebrech částečné fraktury, pravděpodobně post mortem, vzniklé tlakem nebo manipulací s tělem. Případné sexuální zneužití se nedá vyloučit ani potvrdit.“

Ke všemu ještě fotky na obrazovce, na které se Lev osobně raději nedíval. Už tak ho představitost dost trápila.

„V rektu je ovšem zavedená skleněná nádoba – typově odpovídá lahvi od kečupu, běžný typ z konce devadesátých let, značka Seliko. U takhle pokročilého rozkladu se ale nedá spolehlivě určit, jestli k zavedení došlo ještě zaživa, nebo až post mortem. Sliznice jsou v tomhle stavu... nehodnotitelné, vitální reakce už z toho nevytáhneš, i kdyby ses postavil na hlavu.“

Krpata zavřel ústa, shodil fotografie na lištu, aby naznačil, že skončil, a Choroš se mrzutě ozval: „Lidštěji by to nešlo? To... poslední?“

„*I don't speak human, you can't understand a word I'm saying,*“ zarecitoval překvapivě Krpata a Lev si z nějakého důvodu představil havrana.

„Tos to vylepšil,“ povzdechl si Choroš, který sice anglicky rozuměl, ale nefandil používání angličtiny v českém prostředí.

„Zkrátka měl v řiti vraženou lahev od kečupu. Kdy přesně vůči smrti, to už ti v tomhle stavu nikdo s čistým svědomím nepodepíše,“ vyšel mu Krpata nakonec vstříc.

Nastalo nehezské ticho, plné ještě ošklivějších myšlenek.

„Určitě post mortem,“ řekl tlumeně Lev, jako by to mělo věci vylepšit, a v podstatě trochu ano. Pro něj. Když tomu dokázal věřit.

Choroš kývl, hodil na sebe bundu. „Až budeš mít ten papír,“ obrátil se ještě na Krpata, „zavolej nejdřív mně.“

„Zavolám,“ kývl patolog. Sáhł po hrnku, napil se a zase ho postavil na stůl – přesně do kroužku, který k němu pasoval.

„A mezi námi,“ mrkl jak na Choroše, tak na Lva, „i kdybychom ten papír neměli, některý věci jsou zjevný. Jenom je nepíšeme do protokolu.“